

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

4. Et Stephani Pontificis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

ma esse debet, detrimento, nihil attinet dicere; quis enim jam credat Maimburgo, tam comperta neganti, tamque indignis artificijs fucanti veritatem? Tinctorum cum magis, quam historicum credas. At, inquit, *Theophanes scribit, Pipinum Stephano penas dedisse violatè Childerico fidei.* Sed quàm ista veritati consentiant, sufficit repetere, quæ modò ex Eginhardo, Urspergeni & Frisingensi retulimus, qui omnes Pipinum juramento fuisse solutum à Stephano tradunt; non potuit ergo Stephanus punire, quod ipse fecerat, aut si Pipinus injustè alienum Regnum invaserat, parùm fuit punire, nisi restitueret: & tamen tantum abfuit, Stephanum restitui jussisse, ut potius Regnum Pipino confirmaret, quod citati Auctores tradunt; & mirum est, Theophanem, qui aut Constantinopoli, aut in exilio agebat, tanto Romæ & Parisijs intervallo, Eginhardo præferri, qui in Aula, ubi hæc contingebant, versabatur, Carolo Pipini filio à secretis, & omnium conscio, quæ illic fiebant: id perinde fuerit, ac si de ijs, quæ Romæ contingunt, malis nautæ Bizantino, quàm Romano Senatori fidem habere. Imò idem Theophanes (a) pro nobis contra Maimburgum testatur, sic enim scribit: *Prædictus namque Stephanus vi pressus, & crudelitate coactus Aistulphi, simul etiam cohortatus est ab eodem Pipino ire in Franciam, & facere quacunque posset; qui veniens Pipinum provehit in Regem, virum probatissimum, &c.* Cur ergo non etiam Pontificem Franci rogârunt, cum Hugonem Capetum Regno admoventum? Vanum est hoc argumentum, non enim sequitur, quod semel omissum est, non esse alio tempore factum, id enim perinde est, ac si dicas: *Semel sivit David, nec tamen bibit; ergo quoties sivit, non bibit.* Ergo non sequitur, si Hugo Capetus Coronam à Pontifice non accepit, non etiam Pipinum accepisse, nec enim semper à Pontificis manu Coronæ proveniunt, sed cum necessitas postulat, & ut loquitur Rhegino, *cum ordo Christianitatis periclitatur.*

IV. Anno DCCLIV. Aliud specimen, nec minùs egregium Pontificiæ auctoritatis in Gallijs editum. Aistulphus Longobardorum Rex ferro ignique Italiam vastabat, & Romæ imminabat, prædæ avidus, jamque Urbem obsederat. Auxilia à Græco petita, Longobardus donis, ut abscederet, tentatus, sed omnia frustra; preces ergo ad Pipinum versæ, qui Pontificis necessitate compertâ, Rhodigangum Episcopum mittit, Ducemque Ancharium,

(a) Theoph. lib. 22.

rium, ut illum in Franciam deducant : jam Barbari Urbem premebant, cepissentque, sed Legatis in castris comparentibus obfidio omiſſa, metu & reverentiâ Franci; Stephanus Partifio à Legatis deductus, illic omni apparatu, cultuque exceptus, & mixtâ amori reverentiâ; ipse Pipinus cum Regia Coniuge, liberisque obviam processit, & equum comitatus est obsequij causâ. In eo conventu decreta in Aistulphum expeditio, & Regia Dignitas, quæ nuper per Legatos, nunc coram, & ab ipso Pontifice, majorique apparatu, Pipino collata, cui etiam Sacra Unctio, & solennis Coronatio addita. Quæ ratio est, ut multi scriptorum nunc à Zacharia Pipinum, nunc à Stephano provectum dicant; sed veritas est, ab utroque factum : sed illud in hac secunda multò amplius, quòd non contentus Pipinum Regem dicere, iussit insuper, adegitque Francos juramento, ne Regem ex alia stirpe, quàm Pipini deligeret. Nec putandum est, prætergresso juramentum, cum Hugonem Capetum Throno intulere, omisso Carolo Primo Lotharingæ Duce, & proximo Regij Sanguinis Principe; quamvis enim, ut dixi, is proximè Ludovicum Quintum ultimum Galliæ Regem, & sine liberis functum attingeret, quippe hujus Patruus, & Lotharij Regis frater; Capetus tamen & ipsa Pipini progenies erat, ex Childeprando vid: Pipini Crassi filio, & Martelli fratre, quod etiam passim Galli testantur, ut apud (a) Spondanum & Morerum videre est. Sed ut fides narrationis constet, verba scriptorum numerabimus.

Theophanes: (b) *Prædictus Papa Stephanus vi pressus, & crudelitæ coactus Aistulphi, simul etiam cohortatus à Pipino ire in Franciam, veniens Pipinum provehit in Regem, Virum probatissimum.*

Ludovicus (c) Caroli M. filius: *Gesta autem sunt hæc à B. Stephano Papa adjuvantibus SS. Apostolis Petro & Paulo anno ab Incarnatione DCCLV. quo inter oblationem & celebrationem Sanctissimi Sacrificij unxit in Reges Francorum florentissimum Pipinum Regem, & duos ejus filios, atq; Francorum Procere auctoritate B. Petri obligavit & obestatus est, ut nunquam de altera stirpe Regem supra se præsumam aliquo modo constituere, quos & divina providentia ad Sanctissimam & Apostolicam Sedem tuendam eligere dignata est.*

Gagu-

(a) V. Spond ad ann. 987. & Morer. in Childepr. (b) Theoph. lib. 22. (c) Lud. in ep. ad Hilduin. quæ habetur in Arcopag.

Gaguinus : (a) Stephanus autem ut Regi gratificaretur, Pipino benedixit, & posteritati ejus, atq; qui temeritate aliqua adversus Francos bella moverent, Communionem Christianam interdixit.

Abbas Ursperg : (b) Francorum Populos unam cum Proceribus auctoritate B. Petri Apostoli obligavit, & protestatus est eos, ut nunquam de alia stirpe sibi Regem proponerent, quos divina Providentia in defensionem Ecclesie dignata est sublimare.

Paulus Æmilius : (c) Hanc celebritate Pipinum coronavit, sacraque unctione imbuit, omniaque fausta in omne tempus apprecatus est. simul divis, detestationis, insectatus, si quis contra moliri auderet, ita prius acceptum Jus regnandi, tunc quasi divinitus confirmatum, & immortale factum in ea familia videbatur.

Nauclerus : Stephanus Papa, ut Ecclesie defendendae spem accepit, Pipinum sacra unctione in Regis dignitatis honore confirmavit. Pipino benedixit, & posteritati ejus, atque qui temeritate aliqua adversus Francos bella moveret, Communionem Christianam interdixit.

Carolus Sigonius : (d) Solemni pompa Cavolum, & Carolomanum Reges inuixit, solemni carmine adstantes Francorum Proceres sacra detestationis obstringens, ne quando alios, quam ex illorum progenie regnare juberent, quos constaret, Divina Providentia ad Catholica Ecclesie tutelam adscitos, Universam interim Francorum Nobilitate plaudente.

Habemus hic iterum, quid senserit Gallia de pontificis potestate, tantum enim abest, obstiterit Pontifici, ista decernenti, ut potius & audierit, & oraverit, & Regnatrices Capetam ac Borboniam familias Pontifici Romano debeat.

V. Anno DCCLXXIII. Desiderius Longobardorum Rex Ecclesie Ditiones populatur, exarchiam Ravennatem occupat, & Romam cum exercitu movet : causa belli, præter regnandi cupiditatem, quod Hadrianus Pontifex nolle Carolomanni liberos, nepotesque Desiderij ex filia Carolomanno nupta, Reges, habilesque paterno Regno, quod totum Carolo Magno cesserat, appellare. Audi Æmilius : Longobardus contendebat, ut Hadrianus Pontifex Carolomanni liberos, eosdem Pipini nepotes Reges appellaret, inungeretque, quod ejus iudicium sanctum apud Francos fore non dubitaret, Regnumque paternum ad adolescentulos rediturum. Vides hic iterum, quænam tunc temporis Francorum mens & sententia fuerit, quàmque etiam apud Barbaros vulgata.

Xxx 3

VI. Anno

(a) Gaguin. hist. Franco. lib. 3. f. 45. (b) Abb. Ursperg. ad ann. 753. (c) Æmil. in vita Pipini propè init. (d) Carolus Sigo. lib. 3. Italiae ad ann. 754.